

Arrest

**nr. 42 087 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

stad Mechelen, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen van 9 februari 2010 tot niet inoverwegingneming, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. JORIS en van advocaat L. CORTVRIENDT, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bij de Burgermeester van de stad Mechelen.

Op 31 januari 2010 vindt een politiecontrole plaats door de lokale politie van Mechelen.

Op 9 februari 2010 weigert de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen de voormelde aanvraag in overweging te nemen.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De genaamde / de persoon die verklaart te heten K.A. (...) van Marokko nationaliteit, geboren te Ahl Ouad Za, op (in) 1960 heeft zich op 11/12/2009 (via aangetekende zending) bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: A. 71 - 2800 Mechelen.

Uit recente adrescontrole op 31/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.

“(…)“

2. Over de rechtspleging

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het verzoekschrift aangeeft dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring indient tegen *“de beslissing tot niet in overwegingneming van de dato 9 februari 2010 en de navolgende beslissingen die door de bovenvermelde gemeente werden genomen in navolging van het aangetekende schrijven van de raadsman van verzoeker de dato 16 februari 2010, met name de brieven de dato 25 februari 2010 en 17 maart 2010, waarbij in de laatste brief werd meegedeeld dat na nieuwe adrescontroles de beslissing tot niet-inoverwegingneming niet werd herzien.”*

Uit het voormelde citaat kan worden afgeleid dat de verwerende partij weigert om de beslissing van 9 februari 2010 te herzien.

Een administratieve overheid bij wie een verzoek om herziening aanhangig wordt gemaakt, is niet verplicht om tot een nieuw onderzoek over te gaan indien geen wettelijke of reglementaire bepaling hem daartoe verplicht. In dit geval komt een dergelijk verzoek tot herziening immers voor als een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 741). Te deze blijkt uit de geciteerde briefwisseling en wordt dit niet betwist dat de verwerende partij weigert de eerdere beslissing van 9 februari 2010 te herzien. De loutere mededeling dat de verwerende partij niet bereid is om de initiële beslissing te herzien en om er zich over uit te spreken, is derhalve geen aanvechtbare rechtshandeling zodat het beroep gericht tegen een dergelijke beslissing niet ontvankelijk is.

De Raad zal zich dan ook beperken tot de wettigheidstoetsing van de beslissing van 9 februari 2010 genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen houdende de niet in overwegingname van de aanvraag die verzoeker indiende in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2 *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker *“De betwiste beslissing van de stad Mechelen te hervormen...”*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om *“de betwiste beslissing te hervormen”*.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert aan wat volgt:

“Ter motivering van huidig verzoekschrift meent verzoeker de hiernavolgend middelen te kunnen inroepen.

Verzoeker woont sinds 2000 in Mechelen.

Dit wordt bevestigd door de verschillende verklaringen die door verzoeker werden gevoegd bij zijn regularisatieaanvraag.

Momenteel is verzoeker woonachtig in de A. 72, alwaar hij inwoont bij een neef van hem.

De echtgenote van zijn neef, mevrouw M.D. (...), bevestigt dit formeel en heeft dit ook aldus aan de politie verklaard naar aanleiding van de adrescontroles die werden uitgevoerd.

Daar verzoeker inwoont bij familie, hij over geen inkomsten beschikt en aldus een beroep dient te doen op de familiale solidariteit en de solidariteit van derden om in zijn levensonderhoud te voorzien, zijn zijn eigen bezittingen uiterst beperkt, meer bepaald tot eigen kledij en spullen voor zijn persoonlijke verzorging.

Verzoeker beschikt in het huis van zijn neef over zijn eigen slaapkamer. Als volwaardig lid van de familie maakt hij gebruik van de faciliteiten van de woning van zijn neef.

De gemeente Mechelen stelt dan ook volledig ten onrechte dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont.

Bovendien heeft verzoeker pogingen ondernomen om een wettig verblijf te bekomen in België. Gelet op zijn persoonlijk situatie (alleenstaande) en het feit dat hij machtiging had om in Nederland te verblijven werd hem aangeraden om geen asielaanvraag in te dienen in België.

Uit de stukken die bij de regularisatieaanvraag werden gevoegd, blijkt bovendien dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België en duurzame lokale verandering, hetgeen bovendien blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is.

De beslissing tot niet-inoverweging is dan ook door de Stad Mechelen totaal ten onrechte genomen en dient dan ook te worden nietig verklaard.

(...)”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) duidt er ambtshalve op dat artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 130.972).

In casu geeft verzoeker een opsomming van feitelijke gegevens en zijn analyse van deze feiten waardoor hij te kennen geeft dat hij het niet eens is met de beoordeling van de bestreden beslissing, doch geeft echter niet aan welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden en op welke wijze die rechtsregel of dat rechtsbeginsel is geschonden. Dergelijk middel is niet ontvankelijk. Zelfs indien, in navolging van de verwerende partij, de schending van “de algemene principes van goed bestuur” als middel wordt beschouwd, dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker geenszins preciseerd welk principe van goed bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel worden gezien.

Het enig middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU